

בית משפט השלום בקריית גת

03 דצמבר 2023

ת"פ 19525-08-20 מדינת ישראל נ' צפורסקי

בפני כב' השופטת הבכירה נגה שמואלי-מאייר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אורטל ליברזון – נוכחת

נגד

הנאשם

משה צפורסקי – נוכח

ע"י ב"כ עו"ד אסף שלם ועו"ד ירין סולאש – נוכח

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום התגוררו הנאשם והמתלוננת (שהיו נשואים זה לזו באותה עת), יחד עם בתם התינוקת, תחת קורת גג אחת באשדוד.
2. עוד נטען, כי במועד הרלוונטי, ניטש וויכוח בין הנאשם למתלוננת על רקע עוצמת השמע של הטלוויזיה.
3. ביום 23.03.2000 בשעה 00:00 לערך, בבית, במהלך וויכוח בין הנאשם למתלוננת, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שחנק אותה באמצעות כרית, עד שהמתלוננת הצליחה לאחר מאבק להסיר את הכרית מפניה.
4. הנאשם הודה בכל המיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירה של **תקיפה סתם – בן זוג** לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
5. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, שיבחן לבקשת ההגנה את שאלת ביטול ההרשעה.
6. בעניינו של הנאשם התקבלו **כמה תסקירים** ובסופם, המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעתו של הנאשם ועל השתת ענישה מוחשית וחינוכית בדמות צו שלי"צ בהיקף של 120 שעות לצד צו מבחן. בגוף התסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירה, ההליך הטיפולי שעבר ועודנו עובר הנאשם, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש שאליהם אתייחס בהמשך.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

7. המאשימה עמדה על מעשיו של הנאשם, על הנסיבות לחומרה שנלוו אליהם ועל הערכים המוגנים שנפגעו, ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה לבין 7- חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. כמו כן, סברה המאשימה כי עניינו של הנאשם אינו מצדיק את ביטול ההרשעה משהנאשם לא הוכיח כי יכול ותגרם לו פגיעה קונקרטיה בתעסוקתו כתוצאה מהרשעתו בדין. בסופו של יום, ובשים לב מחד גיסא, להיותו של הנאשם חף מהרשעות קודמות, להודאתו במיוחד לו ולהפחתה ברמת המסוכנות הנשקפת הימנו (כעולה מתסקירי שירות המבחן), ומאידך גיסא, לכך שלא קיימים בעניינו של הנאשם שיקולים מובהקים המצדיקים סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם בשל שיקומי שיקום – עתרה המאשימה להותיר את ההרשעה על כנה ולהשית על הנאשם את הענישה שהומלצה ע"י שירות המבחן בדמות צווי שלי"צ ומבחן לצד מאסר מותנה ארוך ומרתיע בעבירות אלימות, התחייבות וקנס.
8. ההגנה לא חלקה על מתחם העונש ההולם שלו עתרה המאשימה ומיקדה את טענותיה בשאלת ביטול ההרשעה. בעניין זה, הטעימה ההגנה כי הרשעה בתיק עלולה לפגוע בהמשך קידומו של הנאשם בתחום עיסוקו. בהמשך לכך נטען כי הגם אם הנאשם לא הוכיח כדבעי קיומו של נזק קונקרטי במשלח ידו ככל שההרשעה תיוותר על כנה, הרי שנסיבות ביצוע העבירה שאינן מצויות ברף חומרה גבוה ונסיבותיו האישיות של הנאשם ובכלל זה גילו הצעיר, היותו חף מהרשעות קודמות כמו גם שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן בהליך הטיפולי הממושך, עמדת המתלוננת והקשר הטוב השורר בין הנאשם לבינה ולהיותו של הנאשם המפרנס היחיד במשפחתו – מצדיק את ביטול ההרשעה והשתת הענישה שהומלצה ע"י שירות המבחן.
9. הנאשם אשר ניצל את 'זכות המילה האחרונה' הביע חרטה וקיבל אחריות על מעשיו, תוך שציין כי הוא נמצא בקשר טוב עם המתלוננת ומשלם לה מזונות. בסופו של יום ביקש הנאשם כי בית המשפט יתחשב בו לעניין העונש על מנת שלא לפגוע בסיכויי קידומו בעבודה.

דיון והכרעה

10. מאחר שאין חולק על כך שכלל מעשיו של הנאשם מהווים "אירוע אחד", ובהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 [לחוק העונשין](#) (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם את המעשים, ולאחר מכן אבחן אם יש מקום לסטות לקולה מהמתחם האמור או שמא יש לגזור את עונשו של הנאשם בתוך גדריו (על אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל, ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל [פורסם בבנו] (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

11. בהתאם לאמור [בסעיף 40ג\(א\) לחוק העונשין](#), קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
12. הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה ממעשי התקיפה של הנאשם, הינו שמירה על שלמות גופם, שלום וביטחונם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. זאת ועוד, לא זו בלבד שעבירות של אלימות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין, אלא שגם לא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשית או כלכלית בעבריין והן בשל הרצון לשמור על שלמות התא המשפחתי, מה שמקשה עוד יותר על גילויין ועל העמדתם של העבריינים לדין. כך גם, על אודות החומרה הטמונה

בעבירות שמבוצעות בתוך התא המשפחתי, אף ניתן ללמוד מעצם כך שהמחוקק מצא לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדן של עבירות התקיפה יוכל בשעה שאלו מבוצעת כלפי בנות זוג (ראו בעניין זה, למשל, דבריה של כב' השו' א' פרוקציה [בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל](#) [פורסם בנבו] (11.10.2007); ודבריו של כב' השו' י' עמית [בע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל](#) [פורסם בנבו] (19.04.2012)).

13. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כפי שיפורט להלן – ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות הפיזית אשר הופעלה מצדו של הנאשם – סבורתני כי במקרה הנדון מצויה מידת הפגיעה בערכים המוגנים ברף שאיננו נמוך כל עיקר.
14. וביתר פירוט ובמסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי את דעתי לאופייה של האלימות הפיזית שהופעלה מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת עת הנאשם חנק את האחרונה באמצעות כרית כך שהלה התקשתה לנשום, וכי רק לאחר מאבק שניהלה המתלוננת עם הנאשם היא הצליחה להסיר את הכרית מפניה. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, הרי שעדיין, למעשים אלו לא קדמו כל התגרות או קנטור מצדה של המתלוננת, כשעל פי המתואר בכתב האישום, הנאשם תקף את המתלוננת בשל דבר של מה בכך ועל רקע וויכוח שנתגלע ביניהם בשל עוצמת השמע בטלוויזיה, ואת זאת כמובן, יש לשקול לחומרה.
15. עוד ובהמשך לדברים אחרונים אלו, בית המשפט שוקל את העובדה כי למתלוננת לא נגרם נזק פיזי אולם אין להתעלם מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, וכבר היו דברים מעולם. זאת ועוד, לא ניתן להתעלם מכך שיש במעשיו של הנאשם ממד של השפלה וביזוי ובנקל ניתן לשער שהנאשם אף גרם למתלוננת תחושות של בושה ועוגמת נפש.
16. אשר ל**נסיבות אשר הביאו את הנאשם לביצוע העבירה**, מכתב האישום המתוקן, מתסקירי שירות המבחן ומטיעוני ההגנה לעונש עולה כי הנאשם והמתלוננת היו מצויים באותה עת בסכסוך בין היתר על רקע קשיים כלכליים, קושי בגידולה של בתם המשותפת ועל רקע עזיבתה של המתלוננת לבית הוריה. ברי, כי אין בכך להצדיק במאומה את מעשיו התוקפניים של הנאשם כלפי המתלוננת. לצד האמור, יש לשקול לקולה את העובדה שנדמה כי מעשיו של הנאשם נעשו מתוך התפרצויות כעס ספונטניות ומבלי שנלווה להם (כאמור זה מכבר) תכנון מוקדם. אם כי, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות כנגד בני זוג בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש – מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן.
17. אשר ל**מדיניות הענישה הנוהגת**, ייאמר כי מטבע הדברים, לא ניתן למצוא בפסיקה מקרה שהינו זהה בדיוק למקרה שנדון לפניי. שכן, גם כשמעיינים בפסקי הדין שבהם נדונו מעשי אלימות שבוצעו בעיקר כלפי בני משפחה, לעולם יש שוני במספר העבירות שבוצעו, במשך הזמן שעל פניו הן נפרשו, בחומרת האלימות הפיזית שהופעלה וכיוצא באלה. והרי שבכל הפרמטרים שצוינו לעיל, יש כדי להשליך ולהשפיע על מתחמי הענישה שנקבעו בכל מקרה ומקרה. ועדיין, ייאמר ולו על דרך ההיקש, כי במקרים דומים למקרה המונח לפתחי (והכוונה לחניקה באמצעות כרית אשר בוצעה במסגרת התא המשפחתי), הושתו על הנאשמים השונים עונשים הנעים על פני מנעד רחב – החל מענישה צופה פני עתיד, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו, עובר בעונשי מאסר למשך כמה חודשים לריצוי בעבודות שירות, וכלה בעונשי מאסר ארוכים יותר, שבשים לב לאורכם אינם ניתנים לריצוי בעבודות שירות.
18. כאמור זה עתה, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר מתחמי הענישה משתנים בהתאם לנסיבות הנלוות לעבירות, ואילו העונשים שמושתים על הנאשמים השונים בתוך

המתחמים או מחוצה להם, משתנים לנוכח נסיבותיהם ומאפייניהם האישיים, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי; קבלת אחריות והכאה על חטא; השתתפות בהליכים טיפוליים; גילם; וכיוצא באלה.

19. כדוגמא למנעד הענישה הרחב שלעיל, ראו למשל, ת"פ (שלום באר שבע) 8836-04-20 **מדינת ישראל נ' לוגסי** [פורסם בנבו] (03.07.2023); ת"פ (שלום באר שבע) 10156-05-21 **מדינת ישראל נ' כהן** [פורסם בנבו] (23.05.2022); ת"פ (שלום כפר סבא) 39117-09-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (15.05.2016); ת"פ (שלום רמלה) 21981-05-20 **מדינת ישראל נ' בוחניק** [פורסם בנבו] (20.10.2022); ת"פ (שלום עכו) 16866-10-22 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (14.02.2023); [ורע"פ 1454/21 פלוני נ' מדינת ישראל](#) [פורסם בנבו] (04.03.2021).

20. כאן אציין כי אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנו הצדדים, אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. כך למשל, ובכל הנוגע לפסיקה אליה הפנתה המאשימה לעניין מתחם הענישה, הרי שברע"פ [303/16 פלוני נ' מדינת ישראל](#) [פורסם בנבו] (13.01.2016), המדובר היה בנאשם אשר הודה והורשע בעבירת תקיפה סתם של בת זוגו, בכך שהלה דחף את רעייתו, אשר מעדה ונפלה על הרצפה. מיד לאחר מכן בעט הנאשם במתלוננת בעודה מוטלת על הרצפה. בית משפט השלום גזר את עונשו של הנאשם לחמישה חודשים מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לאחר שקבע מתחם עונש ראוי הנע בין מאסר מותנה לבין שנת מאסר בפועל. הערעור לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשת רשות הערעור, תוך שנקבע כי עונשו של הנאשם נמצא על הצד המקל ביחס לחומרת מעשיו. לדידי, המדובר בנסיבות חמורות מאלו שלפניי, כך שיקשה על בית המשפט לגזור מגזר דין זה תובנות לעניינינו. באשר [לרע"פ 8926/21 דוקרקר נ' מדינת ישראל](#) [פורסם בנבו] (29.12.2021), המדובר היה בנאשם אשר הורשע על פי הודאתו בבית משפט השלום בתקיפת בת זוג ואיומים בכך שהכה את בת זוגו בסטירות ובעיטות וכן איים עליה בכמה הזדמנויות. בעניין זה נקבע מתחם עונש ראוי הנע בין כמה חודשים מאסר בפועל ועד ל- 18 חודשים מאסר, ועל הנאשם הושת עונש בדמות מאסר בפועל למשך חודשיים וחצי. בית משפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והטיל על הנאשם 9 חודשים מאסר לריצוי בעבודות שירות ואילו בקשת רשות הערעור של הנאשם לבית המשפט העליון נדחתה. גם במקרה זה, המדובר בנסיבות חמורות מאלו שבעניינינו, מה עוד, שהנאשם שם היה בעל עבר פלילי ואף יוחסה לו עבירה נוספת, כך שיקשה על בית המשפט להקיש אף מגזר דין זה תובנות לעניינינו.

21. וכך, ובכל הנוגע לפסיקה שאליה הפנתה ההגנה באשר לסיום ההליך בביטול ההרשעה, הרי [שבע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל](#) [פורסם בנבו] (01.04.2014), שם מדובר היה בשני נאשמים שהורשעו בעבירות של סחיטה באיומים וקשירת קשר בגין אירוע שבו דרשו משלושה קטינים שנעצרו ברחוב למסור להם את תכולת כיסיהם ובכלל זה את מכשירי הטלפון הניידים שלהם. בסופו של יום, בית המשפט העליון מצא להעניק משקל בכורה לשיקולי השיקום בשל הימשכות ההליך השיפוטי שנפרש על פני כארבע שנים ולהיותם של הנאשמים אך כבני 18 בעת ביצוע העבירה, כשבמהלך תקופה זו חייהם השתנו לבלי הכר. אמנם המדובר בעבירות שונות מאלו שבעניינינו ובנסיבות ביצוע עבירה שאינן דומות ואולם בהחלט ניתן ללמוד מפסיקה זו כי בבואו לגזור את הדין, על בית המשפט ליתן משקל לחלוף הזמן ולהימשכות ההליכים וכי במקרים חריגים ניתן להורות על ביטול ההרשעה חרף העדר קיומה של פגיעה קונקרטיה בתעסוקה (במקרה שם אמנם אחד הנאשמים החל בלימודיו האקדמיים ואולם הנאשם השני לא הוכיח פגיעה קונקרטיה שעלולה להיגרם לו ככל שהרשתתו תיוותר על כנה); באשר [לרע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל](#) [פורסם בנבו] (28.05.2017), הרי ששם המערער הורשע בבית משפט השלום

בעבירות של גרם מוות ברשלנות, שיבוש מהלכי משפט וסיוע לאחר מעשה. בית המשפט המחוזי זיכה את המערער משתי העבירות הראשונות, אך הותיר על כנה את העבירה שעניינה סיוע לאחר מעשה. בהתייחסו לשאלת ביטול ההרשעה ציין בית משפט העליון את נסיבות המקרה הייחודיות והחריגות, את שיקולי השיקום, את השפעת ההרשעה על עתידו המקצועי של הנאשם, ואת העובדה ששירות הקבע של הנאשם הופסק בעטיו של מקרה זה. ברי, כי מדובר בעבירות שונות מעניינינו ובנסיבות שונות. מה עוד, שהנאשם שם הוכיח פגיעה קונקרטית שעלולה להיגרם לו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה; וכך באשר לת"פ (שלום קריית גת) 22487-12-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (30.01.2017), שם המדובר היה במקרה בעל נסיבות דומות לעניינינו עת הנאשם הועמד לדין בעבירת תקיפה סתם- בן זוג בכך שהלה בעט במתלוננת ובהמשך הכה אותה במכת אגרוף בבטנה ובכתף, ולאחר מכן ברח מהדירה. בית המשפט (מותב זה) מצא להורות על ביטול ההרשעה בשל **נסיבות חריגות וייחודיות** ובכלל זה השתתפותו של הנאשם בהליך שיקומי וטיפולי ארוך, שבמהלכו הנאשם השתלב בתכנית של מרכז "דיאלוג מחודש", שבמסגרתו הוא הקפיד להגיע לשלוש קבוצות טיפוליות בשבוע ושיחה פרטנית, וכן ובשונה מעניינינו, הלה הצביע על קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר ייגרם לו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה.

22. ויודגש, כי נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים לקולה או לחומרה מהמנעד שהוצג לעיל. הדבר אך טבעי הוא, שכן כידוע, הענישה היא אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת – ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. מה גם, שממילא עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.06.2013)).
23. כללם של דברים, בשים לב לעקרון המנחה בענישה, לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנוהגת, ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, **הריני לקבוע כי בגין מכלול מעשיו של הנאשם על מתחם העונש הראוי במקרה הנדון לנוע בין מאסר מותנה לבין 9 חודשים מאסר (שיכול וירוצו בעבודות שירות).**

ד. שאלת ביטול ההרשעה והעונש שיש להשית על הנאשם

24. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, שבהם קיים יחס שאיננו סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ, [פורסם בנבו] (14.04.2010); רע"פ 5100/14 מסארוה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (28.07.2014); רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (10.11.2014)). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו, ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "הלכת כתב" או "פרשת כתב"); ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' ויקטור שמש, פ"ד נב(3) 682 (1996); וע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3)

685, 690 (2000)). כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שאלו פורטו בפרשת כתב (בפסק דינו של כב' השו"ש' לוי) [רבע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני](#), פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

25. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן אשר הוגשו בענייני של הנאשם, מצאתי, לא בלי התלבטות, כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים חריגים עליהם מדברת הלכת כתב כמצדיקים סטייה מן הכלל, לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי כי ענייני של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" וכי מתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו, ואנמק.

26. מהמסמך שהוצג לעיוני מטעם ההגנה בשלב הראיות לעונש (1/ג) עולה כי מנהל הביטחון שהינו מעסיקו של הנאשם שעובד כבלדר הפצה בחברת "כץ משלוח בינעירוני מהיר בע"מ" מאז חודש מאי 2020, המליץ להימנע מהרשעתו של הנאשם על מנת שלא לפגוע בהתקדמותו המקצועית ככל שהלה יורשע בדינו. אכן לא נעלם מעיני כי אין באמור במסמך זה או באמור בדברי הנאשם בפני שירות המבחן, לפיהם הוא מבקש להשתלב בלימודים ולרכוש מקצוע כדי להוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת קיומו של נזק קונקרטי אשר עלול להיגרם לו אם יורשע בדינו. על פניו, בשלב זה היה על בית המשפט לעצור הילוכו ולקבוע כי אין מקום להורות על ביטול הרשעתו. ואולם, וכידוע, פרמטר זה שענייני, הוכחת נזק קונקרטי, אינו נבחן בתוך ואקום אלא מושפע פעמים רבות מיתר הנסיבות שאופפות את המקרה. וכאן אפנה לאותה "מקבילית כוחות" שבין הדרישה להוכחת קיומה של פגיעה קונקרטית לבין חומרת העבירות, עליה עמד בית המשפט המחוזי [בע"פ \(מחוזי מרכז\) 24457-03-15 גוטרמן נ' מדינת ישראל](#) [פורסם בנבו] (30.08.2015); [בת"פ \(מחוזי ירושלים\) 36771-11-15 מדינת ישראל נ' פנש ואח'](#) [טרם פורסם במאגרים המשפטיים] (14.06.2016); וכן ראו והשוו את דעת המיעוט שהובעה על ידי שופט בית המשפט המחוזי (כתוארו אז) כב' השו"ש' ע' גרוסקופף [בעפ"ג \(מחוזי מרכז\) 44406-12-11 שואהנה נ' מדינת ישראל](#) [פורסם בנבו] (16.02.2012), כי יש ליתן פרשנות מרחיבה לתנאי הראשון בהלכת כתב בשעה שיוכח כי לנאשם תגרום פגיעה חמורה וברורה מעצם הטלת הסטיגמה של הרשעה פלילית.

27. עוד ובהמשך לכך לדידו, פרשנות דווקנית לתנאי זה עלול ליצור חוסר שוויון מובנה בין נאשמים, בהתלותו את האפשרות לפטור אדם נורמטיבי מהסטיגמה של הרשעה פלילית ביכולתו של הלה להוכיח פגיעה קונקרטית בתעסוקתו – פגיעה אותה ניתן להוכיח הלכה למעשה רק ביחס למספר מוגדר ומצומצם של עיסוקים והיוצר אבחנה בלתי מוצדקת בין העוסקים במקצועות טעוני רישוי (שיעלה בידם לשכנע כי הרשעה תפגע פגיעה קונקרטית בתעסוקתם) למי שעוסקים במקצועות שאינם טעוני רישוי (שיתקשו לעשות כן) - דבר שעלול להגביר את עשיית בתי המשפט בפקציות מיותרות על מנת להתגבר על הפער בין הרטוריקה המשפטית לפרקטיקה השיפוטית.

28. ברוח הדברים האמורים ראו והשוו, "החלטה על ביטול הרשעה לאור תיקון 113 לחוק העונשין – משיח חסד לשיח של מידתיות", ד"ר שי וזנר ועו"ד משה קשלס ("הסנגור" גיליון 257, אוג' 2018, עמ' 4), שם מציינים המחברים כי בשלה העת לאמץ מודל שייתן מענה לפער עמו נאלצים כיום בתי המשפט להתמודד בין כלליה הנוקשים של הלכת כתב לבין המציאות המורכבת, התומכת בהימנעות מהרשעה, גם במצבים שאינם עונים לדרישות הפורמליות שנקבעו בהלכה זו, מודל שבמסגרתו תבחן שאלת ההרשעה בהתאם לשיקולי הענישה שהותו בתיקון 113 לחוק העונשין (שיקולי ההלימה והמידתיות), כחלק מקביעת מתחם העונש ההולם (כאשר לשיטתם בהחלט ייתכנו מקרים שבהם ראוי כי החלטת בית המשפט להימנע מהרשעת נאשם לא תיתפש כחריג וכעשיית חסד, אלא כהכרעה השיפוטית הראויה המתבקשת בקביעת העונש ההולם, שבמסגרתה יהא זה מוצדק לקבוע כי הרף התחתון של מתחם הענישה יחל באי-הרשעה

(ובסנקציות הנלוות לה)). בהמשך לכך, לדעת המחברים, מודל זה, ייתן מענה בין היתר לבעייתיות העולה כיום מהצורך להוכיח פגיעה קונקרטיה בנאשם ובשיקומו, שהינה גישה מצמצמת, שפעמים רבות מתעלמת מכך שיש בהרשעה כשלעצמה, מעצם טבעה, פוטנציאל פגיעה לא מידתי בנאשם מבחינה חברתית, בשמו הטוב ובמעמדו (עוד בעניין זה ראו, [ע"פ 8173/18](#) באיחוד דיון עם [ע"פ 8242/18 פלוני נ' מדינת ישראל](#) [פורסם בנבו] 06.06.2019), שם בית המשפט העליון הורה על ביטול הרשעת הנאשמים בעבירת שוד בנסיבות מחמירות, על אף שלא הוכח קיומו של נזק קונקרטי וזאת לאור התסקירים החיוביים שהוגשו בעניינם של הנאשמים).

29. בהתאם לכל האמור לעיל, וכאמור זה מכבר, השתכנעתי כי בענייניו של הנאשם קיימת **הצטברות של נסיבות ייחודיות וחריגות**, אשר יהיה בהן כדי להטות את הכף לכיוון הימנעות מהרשעתו הגם שלא עלה בידו להוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת קיומה של פגיעה ממשית וקונקרטיה שעלולה להיגרם, במקרה שההרשעה תיוותר על כנה.

30. כך, **בראש ובראשונה**, נתתי דעתי לגילו הצעיר של הנאשם, הן בעת ביצוע העבירה והן כיום. כזכור, **הנאשם ביצע את העבירה עת היה בן 21 בלבד**. כיום הנאשם בן 24, ואין חולק שהוא משתייך לקבוצת **"הבגירים צעירים"**. ברי כי יש לבחון כל מקרה לגופו ו"בגיר צעיר" איננו ביטוי קסם, ואין זה אומר כי נאשם המשתייך לקבוצת הגיל האמורה צריך לזכות באופן אוטומטי להקלה בעונשו. יחד עם זאת, כדבריו של כב' השופט א' רובינשטיין [בע"פ 4466/13 פורטל נ' מדינת ישראל](#) [פורסם בנבו] 22.05.2014), גילו של הנאשם והיותו ב"גיל המעבר" מקטינות לבגירות הוא נתון שבהחלט יש להידרש אליו (כן ראו השיקולים שפורטו לעניין שאלת ההרשעה, שבהם גילו של הנאשם, [בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני](#), נד(3) 685 (2000), אשר צוטט קודם לכן).

31. כיום, על אף הקשיים בחייו, הנאשם לא מרים ידיים, עובד במקום עבודה מסודר ואף מבקש להתקדם בעבודה, לצעוד לעבר חיים נורמטיביים. יוצא אפוא, כי בשל גילו הצעיר, מלכתחילה אפשרויותיו של הנאשם להשתלב בשוק התעסוקה הן מוגבלות ביותר. לאמור, גילו הצעיר, הוא-הוא שבמידה רבה מונע מהנאשם להוכיח כיום פגיעה ממשית. קבלת התזה של המאשימה במקרה זה, תביא בהכרח למצב שבו כל אדם צעיר שטרם הספיק לטעת שורשים כדבעי בשוק העבודה והתעסוקה, לא יוכל לקבל הזדמנות שווה לזו שמקבל אדם מבוגר שבמסגרתה בית המשפט ישקול להימנע מהרשעתו. למעשה, גילו הצעיר של מאן דהוא, בעקיפין, עלול לסתום את הגולל על סיכוייו לא להיות מורשע בדינו לאחר שנמצא אשם. לדידי, מצב כזה אינו ראוי ואינו הוגן.

32. ויודגש מיד, אין בדבריי אלו כדי לקבוע כי בעניינם של נאשמים "בגירים צעירים" כדוגמת הנאשם אין מקום לדרוש עוד הוכחת התקיימותו של נזק קונקרטי שעלול להיגרם כתוצאה מהרשעתם בדין. ככלל, מקום שבו לא הוכח התקיימותו של התנאי האמור, לא יהיה מנוס מהרשעתו של הנאשם – הגם אם מדובר בנאשם "בגיר צעיר". אלא שבמקרים חריגים, בהם קיים **צבר של נסיבות חריגות וייחודיות**, ובהתקיים כל יתר התנאים הנדרשים, ניתן יהיה להסתפק בהוכחת קיומו של נזק עתידי פוטנציאלי (להבדיל מנזק עתידי קונקרטי), שעלול להיגרם כתוצאה מהרשעתו של הנאשם. במקרה הנדון, כאמור, אני סבורה כי מתקיימת אותה הצטברות של נסיבות חריגות.

33. **שנית**, חלק ניכר ממסקנתי, לפיה יש מקום בזו הפעם לחרוג מהכלל ולהורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, נשען על האמור **בתסקירי שירות המבחן** ולהתרשמותי, לפיה הרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם:

34. כעולה מתסקיר שירות המבחן שהוגש בענייניו של הנאשם ביום 07.09.2022, שירות המבחן התרשם מקיומה של רמת מסוכנות גבוהה בענייניו של הנאשם. להתרשמותו זו הגיע השירות תוך

שהביא בחשבון בין מכלול שיקוליו את היותו של הנאשם צעיר, בעל זהות עצמית שאינה מגובשת ובשלה, המתקשה בוויסות דחפיו ותגובותיו במצבי קונפליקט ובהפעלת שיקול דעת בוגר ומאוזן ביחס להשלכות מעשיו. עוד התרשם השירות כי הנאשם נוטה לפעול באימפולסיביות, מתוך גבולות פנימיים מטושטשים ומיקוד שליטה חיצוני, המתבטא בהשלכת האחריות על גורמים בסביבתו. לצד זאת שקל שירות המבחן את היותו של הנאשם חף מהרשעות קודמות, את יציבותו התעסוקתית ואת היותו של ההליך המשפטי בעל אפקט הרתעתי עבורו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מגלה מידה מסוימת של שינוי בהתנהגותו האימפולסיבית, וכי הלה מעוניין להשתלב בקבוצה טיפולית ייעודית לצעירים בשירות המבחן, תוך שהוא מצליח לזהות את קשייו כפי שבאו לכדי ביטוי בביצוע העבירה. כשכל אלה לשיטת שירות המבחן מהווים גורמים מגבירי סיכויי שיקום בעניינו.

35. כעולה מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 22.01.2023, עדכן שירות המבחן כי הנאשם שולב ביום 13.11.2022 במסגרת קבוצת צעירים בשירות המבחן העוסקת בתקשורת, יחסים, גיבוש זהות ושייכות והתמודדות עם קשיים באופן אדפטיבי. מהדיווח מהגורמים הטיפוליים עלה כי הנאשם מצוי בשלב ראשוני בקבוצה, הוא מגיע בהתמדה למפגשי הקבוצה, משתף מעולמו ולוקח חלק פעיל בתכני הקבוצה וניכר כי הוא מחויב להליך הטיפולי. שירות המבחן העריך כי הנאשם מבסס את מיקומו בקבוצה וניכר כי הוא מסתייע בהליך הטיפולי.

36. כעולה מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 04.06.2023, עדכן שירות המבחן כי מגורמי הטיפול נמסר כי הנאשם ממשיך ומתמיד בקביעות ובאופן רציף בהגעה לקבוצה הטיפולית וכי הוא ממשיך לשתף פעולה במסגרת הקבוצה. בתחילה הנאשם היה שקט ומופנם אך בהדרגה, הלה הצליח להיפתח ולערוך התבוננות פנימית. בהמשך לכך נמסר כי הנאשם כיום הוא משתף מעורב בקבוצה, לוקח חלק פעיל בשיח הקבוצתי, יודע לשקף את מצבו ולצד זאת לקבל הזונים חוזרים מחברי הקבוצה וכי הוא בעל מוטיבציה גבוהה ללמידה על אודות עצמו ודפוסי המכשילים ולבחון את הסיבות שהובילו אותו למעשה האלימות כלפי המתלוננת בתיק. עוד נמסר, כי במהלך השתתפותו בקבוצה עד כה, הנאשם לומד לזהות את הקשיים הרגשיים שעומדים ברקע לקשייו בתקשורת ויחסים העומדים ברקע לאלימות שהוא ביטא כלפי המתלוננת והחל לגלות הבנה למניעים אשר הובילו אותו לפעול באלימות כלפיה.

37. שירות המבחן התרשם כי הנאשם באופן הדרגתי ובקצב המיוחד שלו מגביר את מודעותו ולומד לקשר בין חוויותיו המוקדמות לבין הקשר הזוגי עם גרושתו ועם הסובבים אותו. כמו כן, ניכר כי הנאשם נעזר בטיפול הקבוצתי, מרגיש בנוח לשתף בקשייו הבינאישיים והזוגיים ונדמה כי הוא מונע ממוטיבציה פנימית לערוך שינוי בחייו. שירות המבחן התרשם מהנאשם כאדם רציני ואחראי המביע רצון לבסס את מחויבותו לשינוי, כשבשיחות עמו הלה.

38. שיתף במשמעות תפקודו האבהי ומסר כי הוא מהווה דמות מרכזית ונוכחת בחייה של בתו.

39. בסופו של תסקיר זה התרשם שירות המבחן כי יכולותיו של הנאשם להתמיד במסגרות החיים הפורמאליות כגון לימודים, צבא ותעסוקה; ניהול אורח חיים נורמטיבי ועצמאי לצד השתלבותו של הנאשם בשירות המבחן בטיפול בקבוצת הצעירים ועבודה אינטנסיבית ומעמיקה בתחומים של וויסות רגשי, תקשורת יעילה, יחסים, זיהוי מצבי סיכון ונקודות תורפה, דחיסה רגשית כבריחה מהתמודדות לצד אימוץ דפוסי התמודדות יעילים ואדפטיביים; ובקשת עזרה ושיתוף – מפחיתים את רמת הסיכון הנשקפת הימנו וכי המשך השתתפותו של הנאשם בטיפול קבוצתי תצמצם עוד יותר מרמת הסיכון להישנות התנהגות מתחום האלימות מצדו של הנאשם.

40. עם חתימת התסקיר המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעתו של הנאשם משהלה הביע דאגה כי ככל שירשע על רקע היותו מפרנס יחיד והחשש כי הרשעה עלולה לפגוע באפשרויות העסקתו העתידיות במיוחד על רקע רצונו להשתלב בלימודים וברכישת מקצוע. שירות המבחן העריך כי בהיותו של הנאשם צעיר, חף מהרשעות קודמות המתפקד באופן תקין בדרך כלל, אזי הרשעה עלולה לפגוע באפשרויות השתלבותו התעסוקתיות בעתיד ואף במקום תעסוקתו הנוכחי, ומשכך בא השירות בהמלצה להימנע מהרשעת הנאשם ולהשית עליו הענישה המוחשית והחינוכית כפי שפורטה בראשית הדברים.

41. בתסקירו המסכם של שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 13.06.2023 שב שירות המבחן על שנאמר בתסקיר הקודם.

42. יוצא אפוא, כי הנאשם עורך ניסיונות כנים ואמתיים להשתקם בהתאם ליכולותיו, משתף פעולה עם שירות המבחן ומצוי בעיצומו של הליך שיקום. אכן לא נעלם מעיניי כי השתתפותו של הנאשם בטיפול מעידה על "ניצני שיקום" בלבד (כנלמד מהמלצתו העונשית של שירות המבחן, לפיה יש מקום להשית על הנאשם צו מבחן למשך שנה על מנת שישלים את הטיפול במסגרת שירות המבחן בקבוצת הצעירים), וכי עודנה ארוכה הדרך עד לשיקומו המלא. ואולם ולא ניתן להתעלם מכברת הדרך הטיפולית כבת יותר משנה שאותה עשה הנאשם, תוך שהוא משתף פעולה באופן מלא עם הגורמים הטיפולים. מה עוד, וכידוע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 חמוזה עיאשה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 14.07.2013); רע"פ 7683/13 דויד פרלמן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 23.02.2014); רע"פ 1441/14 חמיס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 09.12.2014); ע"פ 5341/13 מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן [פורסם בנבו] 08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 גרניק נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 20.11.2013).

43. לא יהיה זה מיותר להוסיף, כי אף מעבר לאמור בתסקירי שירות המבחן, הרי שאף אני התרשמתי באופן בלתי אמצעי מהנאשם ומדבריו במעמד הטיעונים לעונש ושוכנעתי כי כיום עומד לפניי נאשם אשר מבקש לחזור ולנהל אורח חיים נורמטיבי, מביע מוטיבציה כנה ואמתית לצלוח את ההליך הטיפולי ולקיים אורח חיים נורמטיבי, וכי הוא משקיע בכך מאמצים רבים. כך שבשלב זה ניתן לומר, לכל הפחות, כי הנאשם ישתקם בצורה מלאה בעתיד וכי יש בכך כדי להצדיק סטייה לקולה ממתחם העונש אשר קבעתי בעניינו. על חשיבותם של שיקולי השיקום ועל יכולתם לגבור על שיקולים של הרתעה וגמול, ראו למשל, רע"פ 262/14 נאשף נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] 22.01.2014).

44. לדידי, הליך שיקום מוצלח זה אף מקבל משנה תוקף עת עסקינן בנאשם אשר ביצע עבירת אלימות כנגד המתלוננת (שלה היה נשוי במועד הרלוונטי לכתב האישום), ולא כל שכן מקום שבו הוא והמתלוננת צפויים להמשיך ולהיות במערכת יחסים הדוקה ו"בחיכוך" מתמיד זה בזה, בשל גידול בתם המשותפת, ומכאן החשיבות הרבה לשיקומו של הראשון, שיקום אשר יהיה בו כדי ליתן מענה ולאיין את הגורמים אשר היוו זָרָז להתפרצות התנהגותו האלימה. יפים לעניין זה בשינויים המחויבים דבריו של בית המשפט המחוזי בתפ"ח (מחוזי תל אביב יפו) 1040/05 מדינת ישראל נ' פלוני, (19.09.2006): "... ככל שמסתבר שהנאשם הינו בר טיפול ולא רק מגלה רצון מן השפה אל החוץ, ככל שמסתבר ששיקום המשפחה הינו גם רצונה הכן של המתלוננת, שאינו נובע מפחד מהנאשם, כך יש מקום לתת יותר משקל לאפשרויות השיקום... דווקא בעבירות בין

בני זוג, יש חשיבות רבה לבחינה מדוקדקת של אפשרויות השיקום במידה שזהו רצונם הכן של שני בני הזוג ובמידה שנאשם נמצא מתאים לטיפול [ההדגשה אינה במקור – נ.ש.מ].”

45. **שלישית**, וברוח זו מצאתי ליתן משקל לעמדתה של המתלוננת כפי שזו הובאה והובעה בתסקירי שירות המבחן, לפיה הקשר עם הנאשם כיום הינו קשר מכבד לצורך טיפול בבתם המשותפת; הנאשם עומד כנדרש בהסדרי הראייה; הנאשם מהווה דמות מכילה ומשמעותית עבור בתם; וכי היא איננה חוששת מפניו של הנאשם. ברי כי האינטרס של המתלוננת איננו חזות הכול ואיננו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במישור החברתי והמשפחתי (ראו והשוו דבריו של כב' השו' א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' אבו עסל**, [פורסם בנבו] (17.06.2012)); כן ראו דבריו של בית המשפט המחוזי **בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 פלוראה נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (07.12.2011), שם צוין (בדעת רוב) כי **"כאשר עסקינן בעבירות שנעברו בתוך משפחת הנאשם לעולם תעמוד בפנינו טובת המשפחה ובני המשפחה"**.

46. **רביעית**, יש ליתן משקל לזמן שחלף, למעלה משלוש שנים וחצי מעת ביצוע העבירה על ידי הנאשם ועד היום. להתרשמותי, כיום עומד לפניי אדם "חדש", אשר מקפיד לקיים אורח חיים נורמטיבי ובמשך הזמן שחלף מעת ביצוע העבירה לא נטען על ידי המאשימה כי הלה הסתבך עוד בפלילים (ראו והשוו דבריה של כב' השו' ד' ברק ארז בפסקה 15 **בע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (01.04.2014)).

47. **חמישית**, מצאתי להעניק משקל ליתר מאפייניו האישיים של הנאשם, ובכלל זה לעובדה כי אין באמתחתו הרשעות קודמות כשלא לה יש להוסיף את העובדה כי הנאשם הודה בביצוע העבירה, נטל אחריות על מעשיו והביע עליהם חרטה וצער. מה עוד, שגם בחינת הפרמטרים שהותו **בפרשת כתב** על ידי המשנה לנשיא, כב' השו' ש' לוי (ככל שהם רלוונטיים לעניינו של הנאשם), מלמדת כי הנאשם עומד ברובם ככולם. כך למשל, לא ניתן להתעלם מכך שזו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק ומכך שהתנהגות כגון זו אינה מאפיינת את אורחות חייו ואינה מהווה דפוס פעולה כרוני; הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו, הביע עליהם חרטה כנה וצער, ואף ביטא מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי, כפי שאכן הלה עשה בסופו של דבר; וכי כנלמד מהאמור בתסקירי שירות המבחן, ישנו סיכון מסוים להישנות ביצוען של עבירות מצדו של הנאשם, ואולם, ניתן להסיק כי אותו סיכון הצטמצם ואף עשוי להצטמצם עוד יותר ככל שהנאשם ימשיך בהליך הטיפול. כן נתתי דעתי להתרשמותו של שירות המבחן, לפיה היה בהליך המשפטי כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם, וכדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות בעתיד.

48. **ושישית**, ובאשר לחומרת העבירה, הנאשם הורשע בעבירה של **תקיפה סתם- בן זוג**, ולא יכול להיות חולק כי המדובר בעבירה שאין להקל בה ראש. עם זאת, לא שוכנעתי כי מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות ששוללות מניה וביה את האפשרות להימנע מהרשעתו של מבצעה מבלי לפגוע באינטרס הציבורי. לא אחת נמנעו בתי המשפט מלהרשיע נאשמים בעבירות דומות ואף חמורות יותר וכדי להיווכח בכך, ראו למשל, **עפ"ג (מחוזי מרכז) 47846-10-22 צברי נ' מדינת ישראל** [טרם פורסם במאגרים המשפטיים] (04.06.2023); **ת"פ (שלום עכו) 1657-12-20 מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (8.8.2023); **ת"פ (שלום באר שבע) 29942-04-22 מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (18.09.2023); **ת"פ (שלום תל אביב) 57049-12-20 מדינת ישראל נ' אוחיון** [פורסם בנבו] (30.11.2022); **ת"פ (שלום אילת) 48686-12-21 מדינת ישראל נ' כהן** [פורסם בנבו] (20.09.2022);

ת"פ (שלום ירושלים) 46895-03-20 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (12.02.2023); ות"פ

(שלום ירושלים) 26876-03-21 מדינת ישראל נ' דקל [פורסם בנבו] (09.02.2023).

49. לסיום ייאמר כי אכן, עריכת האיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה, הגנה על בטחון הציבור וההכרח להילחם ביד קשה בעבירות האלימות, קל וחומר כאשר הן מבוצעות בתוך המשפחה, לבין האינטרס הציבורי והאישי בשיקומו של הנאשם לא כל שכן עת עסקינן בנאשם צעיר בגילו, איננה מלאכה קלה כלל ועיקר. עם זאת, בנסיבות הייחודיות של המקרה המונח לפתחי, בהתחשב בגילו הצעיר של הנאשם כיום ובגילו הצעיר בעת ביצוע העבירה, בחלוף הזמן, בעברו הפלילי הנקי ובכך שלא הסתבך עוד בפלילים, בעובדה כי הוא נוטל אחריות למעשיו ומביע עליהם חרטה כנה ולאור שיתוף הפעולה המלא שלו בהליך הטיפולי במסגרת שירות המבחן ומבלי להתעלם מעמדת המתלוננת – אני סבורה כי יש מקום בזו הפעם להסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, ולהימנע מהכתמת עברו. בכך יהיה כדי למנוע צמצום אפשרויותיו להשתלב בשוק העבודה, וליתן לו כוח נוסף להמשיך את דרכו השיקומית. לכל אלו אף יש להוסיף את התרשמותו של שירות המבחן ואת המלצתו להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, כאשר הנימוקים להמלצה זו נטועים בנכונותו של הנאשם להמשיך בהליך הטיפולי ובהשלכות שעלולות להיות להרשעה על הנאשם לנוכח גילו הצעיר ובדגש על המישור התעסוקתי והלימודי.

50. עם זאת, על מנת שמלוא חומרת מעשיו של הנאשם תבוא לידי ביטוי בגזר הדין מצאתי להשית עליו היקף שעות של"צ גבוה מזה שהומלץ על ידי שירות המבחן. כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא – המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה, כשהמלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השוי' (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981); בע"פ 1472/15 שעשוע נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.05.2015); רע"פ 7389/13 טייטלבוים נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.12.2013) רע"פ 5212/13 שמעון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.08.2013)).

51. לאור כל האמור לעיל אני מורה על ביטול הרשעת הנאשם מיום 10.11.2021 וגוזרת עליו את העונשים הבאים:

- א. צו של"צ בהיקף של 200 שעות במסגרת מתנ"ס בית-לברון, בתפקיד של עובד אחזקה. תוקף הצו למשך שנה מהיום.
- ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן עם צווי השל"צ והמבחן, ומשמעויות העדר שיתוף הפעולה.

העתק ההחלטה לשירות המבחן.
- ג. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית על סך 7,500 שלא לעבור עבירה שבה הודה וזאת לתקופה של שנה מהיום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ' כסלו תשפ"ד, 03 דצמבר 2023, במעמד הצדדים.

הנאשם:

אני מתחייב שלא לעבור עבירה שבה הודיתי במשך שנה מהיום. הובהר לי, כי ככל שאעבור עבירה שבה הודיתי במשך שנה מהיום אזי יושת עלי סך של 7,500 ₪.

החלטה

רשמתי לפניי את התחייבות הנאשם להימנע מביצוע העבירה כמפורט בגזר הדין.

ניתנה והודעה היום כ' כסלו תשפ"ד, 03/12/2023 במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת בכירה

הוקלד ע"י לירז ביטון.